

www.jollibread.com

Títol original: DER KLEINE VAMPIR

© 1979, Rowohlt Taschenbuch Verlag, GmbH, Reinbek Bei Hamburg
Publicat originàriament en la col·lecció «Rororo Rotfuchs»

© 1979, Amelie Glienke

© De la traducció: 1994, Marta Milian

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-47-8

Depòsit legal: M-1232-2017

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Segona edició: gener de 2018

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

El vampiret

Angela Sommer-Bodenburg

Il·lustracions d'Amelie Glienke

jollibre

*Aquest llibre és per a Burghardt Bodenburg, qui,
amb les seues dents tan blanques, mai no podrà
arribar a ser un vampir, i per a Ada-Verena Gass,
que domina magistralment la mirada del vampir,
i, a més, per a Katja, que sap cridar «liiih, un
vampir!» de forma tan admirable, i per a tots
aquells a qui els agrada tant com a mi llegir
històries de vampirs!*

Angela Sommer-Bodenburg

Els personatges d'aquest llibre

A Anton li agrada llegir històries de por, d'aquelles que et fan posar els pèls de punta. Li agraden sobretot les històries de vampirs, i sap moltes coses dels seus costums.

Rüdiger, el vampiret, ja fa més de cent cinquanta anys que és vampir. Que siga un vampiret té una explicació molt senzilla: es va tornar vampir quan era un xiquet. La seua amistat amb Anton ve d'un dia que Anton tornava a estar sol a casa. El vampiret es va presentar de

sobte a la finestra. Anton tremolava de por, però el vampir li va assegurar que ja havia «sopat». En realitat, Anton s'havia imaginat els vampirs molt més espantosos, però, quan Rüdiger li va haver explicat que ell també preferia les històries de vampirs i li va haver confessat que també tenia por de la foscor, ja el va trobar més simpàtic. D'ençà d'aleshores, la vida d'Anton va canviar radicalment: el vampiret li va portar una capa i tots dos van volar cap al cementeri i van anar a la cripta dels Schlotterstein. Anton va conèixer la família de Rüdiger.

Anna és la germana de Rüdiger, la germana «menuda», li diu ell. Però és tan valenta com ell, encara que és més agradable i no tan horrible de veure. També li agraden les històries de por.

Lumpi el Fort, el germà gran de Rüdiger, és un vampir que no aguanta moltes bromes. Té una veu que passa dels tons greus als tons aguts en un no res, i això vol dir que està en plena adolescència. El problema és que no superarà mai aquesta etapa, perquè es va convertir en vampir quan tenia quinze anys.

Els pares d'Anton no creuen ni de lluny en els vampirs. El pare d'Anton treballa en una oficina; la mare és mestra.

La tia Dorothee és el vampir més sanguinari de tots. Trobar-se-la després de la posta de sol pot significar perill de mort.

El guarda del cementeri, Geienneier, persegueix contínuament els vampirs.

Els altres parents del vampiret, Anton no els arriba a conéixer, però n'ha pogut veure els taüts a la cripta dels Schlotterstein.

Allò que hi havia a la finestra

Era dissabte: el dia que els seus pares eixien a la nit. 13

—On aneu, hui? —va preguntar Anton a la vesprada, mentre la seua mare s'arrissava els cabells al bany.

—Ah! —va dir la mare—, de primer anirem a sopar i després, no ho sé, potser anirem a ballar.

—Com, que no ho saps? —va fer Anton.

—Encara no ho sé —va dir la mare—. Tan important és per a tu?

—Nooo —va dir Anton. Preferia no dir que volia veure la pel·lícula de policies que començava a les onze. Però la mare ja l'havia calat.

—Anton —va dir girant-se per poder-lo mirar cara a cara—, supose que no voldràs mirar la televisió...

—Però, mare —va dir Anton—, com se't poden acudir aquestes coses?

Per sort, la mare s'havia tornat a dedicar al seu pentinat, i no veia com Anton es tornava roig.

14

—Potser també anirem al cinema —va dir ella—. De totes maneres, no tornarem abans de les dotze.

S'havia fet de nit i Anton estava sol a casa. Anava en pijama i s'havia assegut al llit; estava tapat amb el llençol fins al coll i llegia *Tota la veritat sobre Frankenstein*. La història passava en una festa major. Un home vestit amb un abric negre, ample i llarg, eixia a escena i anunciava l'aparició del monstre. En aquell moment va sonar el despertador. Una mica enfadat, Anton va alçar els ulls del llibre. Oh! Quasi eren les onze, el temps just per a encendre el televisor!

Anton va saltar del llit i va pitjar la tecla. Després es va tornar a tapar amb el cobrellit i va esperar-se que la imatge es formara a poc a poc. Encara feien futbol. L'habitació era bastant fosca i feia una miqueta de por. King-Kong, en un pòster a la paret, feia una mena de carassa que s'avenia amb l'estat d'ànim d'Anton: se sentia salvatge i abandonat com l'únic supervivent d'una catàstrofe marítima, com un naufrag en una illa plena de caníbals. I el llit era el seu cau, flonjo i calentet, i si volia, podia amagar-s'hi i fer com si no hi fora. Hi havia una pila de menjar a l'entrada del cau; només li faltava l'aigua de foc. Anton va pensar, amb la boca que se li feia aigua, en l'ampolla de suc de fruita que hi havia a la nevera, però per a arribar-hi havia de passar un bon tros de passadís a les fosques! Hauria de tornar nadant al vaixell, enmig de taurons afaïats que esperaven les seues víctimes? Brrr! Però, els naufragats no es morien més de set que de gana?

Això el va fer canviar de parer. Odiava el passadís, amb aquell llum espatllat que no reparava mai ningú! Odiava els abrics del penja-robes, que semblaven homes penjats! I ara també li feia por la llebre dissecada de l'estudi de la mare, tot i que l'havia fet servir moltes vegades per a espantar altres xiquets.

16

Per fi havia arribat a la cuina. Va traure l'ampolla de suc de fruita de la nevera i es va servir un bon tall de formatge. Mentrestant tenia una orella al passadís per sentir si començava la pel·lícula. Va sentir una veu de dona. Probablement era la locutora que anunciava la pel·lícula. Es va posar l'ampolla sota el braç i va arrancar a córrer pel passadís.

Però no va arribar massa lluny, perquè de colp i volta es va adonar que hi havia alguna cosa que no rutllava. Es va quedar quiet i va escoltar amb atenció... i de sobte va saber què passava: no se sentia la veu de la televisió! Això només podia voler dir una cosa: algú havia entrat a la seua habitació i havia apagat el tele-

visor! Anton va notar que el cor li feia un bot i se li accelerava com una màquina. I de l'estómac li pujaven unes pessigolles molt estranyes que se li quedaven al coll. Va veure unes imatges horroroses: imatges d'homes amb calces al cap, amb navalles i pistoles, que entraven de nit a les cases per robar, i que desgavellaven tot el que trobaven! La finestra de l'habitació era oberta, va recordar Anton. Podia ser que el lladre haguera entrat saltant des del balcó dels veïns.

17

Tot d'una va sentir un soroll: l'ampolla de suc de fruita li havia caigut dels dits i havia redolat pel passadís fins a la porta mateix de l'habitació. Anton es va aguantar la respiració i va quedar-se quiet..., però no va passar res. Potser això del lladre, s'ho havia imaginat? Però, aleshores, per què no anava el televisor?

Va recollir l'ampolla i va obrir la porta de l'habitació a poc a poc. Va notar una olor estranya, d'humitat i de resclosit, com olor de soterrani, o com si s'haguera cremat alguna cosa.

Podia ser de la televisió? Va desconnectar-la de pressa. Potser s'havien cremat els fils.

18 Aleshores Anton va sentir un refrec estrany que semblava que isquera de la finestra. I de sobte li va semblar veure darrere de les cortines una ombra que es dibuixava a la claror de la lluna. Molt a poc a poc, amb les cames que li tremolaven, s'hi va anar acostant de puntes. L'olor es va fer més forta; semblava com si hagueren cremat tota una capsa de llumins. El refrec també es va fer més fort. Tot d'una Anton es va quedar plantat com si li hagueren eixit arrels...: a la finestra, davant de les cortines que voleiaven amb el corrent d'aire, hi havia algú assegut que el mirava fixament. Era tan horrible que Anton va pensar que estava a punt de desmaiar-se. Dos ulls menuts i sangonosos lluïen al seu davant enmig d'una cara blanca com el paper; una cabellera espessa queia en blens desiguals sobre una capa negra i bruta. La boca, enorme, roja com la sang, s'obria i es tancava, i les dents, que eren extraordinàriament blan-

ques i esmolades com ganivets, carrisquejaven amb un soroll espantós. A Anton, se li van posar els pèls de punta i se li va gelar la sang a les venes. Allò que hi havia a la finestra era molt pitjor que King-Kong, molt pitjor que Frankenstein i molt pitjor que Dràcula! Era la cosa més espantosa que Anton mai havia vist!

A allò, semblava que li feia gràcia que Anton tremolara de por, perquè acabava de fer una carassa espantosa amb aquell calaix de boca que va deixar veure del tot els ullals, cap enfora i punxeguts com dues agulles.

19

—Un vampir! —va exclamar Anton.

I allò va respondre amb una veu que pareixia que isquera del fons de la terra:

—Sí, senyor, un vampir! —i amb un bot va saltar dins de l'habitació i es va plantar davant de la porta—. Que tens por? —va preguntar.

A Anton no li eixien les paraules.

20 —Ben mirat, ets un poc secallut! No hi ha gran cosa per a xuplar, em sembla —el vampir el va deixar clavat amb una mirada salvatge—. I on són els teus pares?

—Al ci... cinema —va mig articular.

—Sí, d'acord. I ton pare, està gros, té bona sang?

Mentre deia això, al vampir se li escapava el riure i Anton va veure com els ullals llüien amb la claror de la lluna.

—Ja deus saber que ens alimentem de sang!

—La meua sang... no és gens bo... bona —va dir Anton—. Sempre he de prendre pa... pastilles!

—Pobret!

El vampir va fer un pas cap a Anton.

—De veritat? No m'enganyes?

—No em toques! —va cridar Anton provant d'esquivar-lo. Es va entrebancar justament amb la bossa de ninots de goma que hi havia davant del llit i tots els ninots es van escampar per l'estora. El vampir va fer una gran riallada. Va semblar com un tro.

21

—Mira, ninotets de goma! —va dir, ja més tranquil—. Que bonics! —va agafar-ne un. Jo també en tenia, abans —va dir—, de l'àvia.

Es va posar el ninot a la boca i el va mastegar una estona. De sobte, el va escopir i el va fer volar enlaire, i va començar a rondinar i a tossir. Anava dient els renecs i les paraulotes més espantoses. Anton va aprofitar l'ocasió per a amagar-se darrere de l'escriptori. Però el vampir havia quedat tan esgotat per la tos que es va allargar al llit i va estar uns quants minuts sense fer cap moviment. Després va traure's de dins de la capa un mocadoràs tacat de sang i va començar a netejar-se el nas a fons.

—Això només em pot passar a mi —grinyolà—. La mare ja m’ho havia advertit.

—Per què advertit? —va preguntar Anton amb curiositat; darrere de l’escriptori se sentia valent.

El vampir se’l va mirar amb ulls de ràbia.

22 —Perquè els vampirs tenim l’estómac molt delicat, fava! Les llepolies no ens assenten bé!

A Anton li va fer llàstima.

—I el suc de poma? En pots prendre? —va preguntar-li.

El vampir va fer un crit esgarrifós.

—Que em vols matar? —va bramar.

—Perdona’m —va dir Anton tot avergonyit—, només pensava que...

—Sí, deixem-ho.

Semblava que el vampir no s’ho havia pres malament. «És un vampir molt simpàtic», va pensar Anton, «tot i que fa por de mirar». Malgrat tot, ell sempre s’havia imaginat els vampirs molt més horrorosos.

—Ets molt vell? —va preguntar.

—Molt vell.

—Però si ets més baixet que jo...

—I què? És que precisament em vaig morir quan era un xiquet.

—Ah! Vaja!

Anton no hi havia comptat, amb això.

—I ja estàs..., vull dir, ja tens un taüt?

El vampir es va aguantar el riure.

23

—I pots venir a veure'm quan vulgues. Però sempre després de la posta de sol. De dia dormim.

—Ja ho sé —va dir Anton fent l'entés. Ara podia demostrar que ho sabia tot sobre els vampirs—. Quan els toca el sol, els vampirs es moren. Per això a la nit han d'afanyar-se per tornar a la tomba abans de l'alba.

—Un xic espavilat —va dir el vampir en un to mofeta.

—I quan saps on n'hi ha un, has de clavar-li una estaca al cor! —va continuar Anton.

Això no ho hauria hagut de dir, perquè el vampir va fer un bramul esgarrifós i es va llan-

çar sobre Anton. Però Anton va ser més ràpid. Com un llamp es va esmunyir per davall de l'escriptori i va anar cap a la porta, amb el vampir al darrere enfurismat de ràbia. Just a tocar de la porta el vampir el va atrapar.

«Ara s'ha acabat», —va pensar Anton—, «ara ve quan em mossega!».

24

Tremolava com una fulla. El vampir, dret al seu davant, respirava amb dificultat. Les dents li feien un garranyic que horroritzava i els ulls li lluien com carbons encesos. Va engrapar Anton i el va sacsejar.

—Si tornes a anomenar l'estaca —va dir cridant—, ja pots començar a fer testament, entesos?

—Ss... sí —murmurà Anton—. No... no volia que t'enfadares, de veritat que no ho volia.

—Seu! —va fer el vampir amb autoritat.

Anton va creure, i el vampir va començar a fer grans camallades amunt i avall de l'habitació.

—Què he de fer jo, ara, amb tu? —va dir.

—Podríem escoltar discos —va proposar Anton.

—No! —va fer el vampir.

—O jugar al «Malèfic».

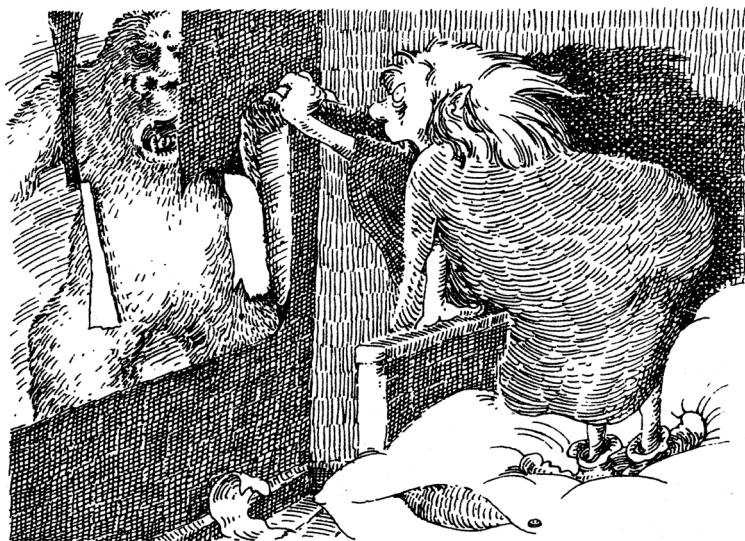
—No!

—Vols que t'ensenyi les meues postals?

—No, no i no!

—Doncs, no sé què més proposar —va dir Anton desorientat. 25

El vampir s'havia parat davant del pòster de King-Kong. Va deixar anar un crit salvatge.

—Aquest mico! —va rondinar, i va arrabassar el paper de la paret i va esgarrar-lo en mil trossets.

—Això és una mala jugada —va protestar Anton—, el meu pòster preferit...

—Sí, i què? —va fer el vampir.

26 Acabava d'adonar-se dels llibres de King-Kong al prestatge; els va agafar i n'esgarrava les pàgines grosserament fent-les voleiar cap al llit.

—Els meus llibres —va queixar-se Anton—, tots comprats amb els meus estalvis!

El vampir es va parar de sobte; un ample somriure de satisfacció li va il·luminar la cara.

—Dràcula! —va llegir a mitja veu—. El meu llibre preferit!

Va mirar Anton amb els ulls riallers.

—Me'l deixes?

—Per mi... Però torna-me'l. D'acord?

—Fet.

Tot content, va amagar-se el llibre dins de la capa.

—Escolta, com et dius?

—Anton. I tu?

—Rüdiger.

—Rüdiger?

Anton va estar a punt de trencar-se de riure, però sort que es va poder aguantar. En realitat no volia que el vampir es tornara a enfadar.

—És un nom molt bonic —va dir.

27

—De veres? —va preguntar el vampir.

—Sí, de veritat. I ben adequat.

El vampir semblava molt satisfet.

—Anton també és un nom bonic.

—A mi no m'ho sembla —va dir Anton—, a l'escola sempre se'n riuen. Però és que mon pare es diu Anton, saps?

—Ah!, és clar.

—I l'avi també es deia així. Com si això m'importara ni poc ni molt!

—Realment, jo fins ara havia trobat que Rüdiger era un nom bastant lleig —va dir el vampir—. Però tot és acostumar-s'hi.

—Sí. Tot és acostumar-s'hi —va fer Anton.

—Escolta, et quedes molts dies sol, a casa?

—va preguntar el vampir.

—Cada dissabte.

—I no tens por?

—Sí.

—Jo també. Sobretot de la foscor —va confessar el vampir—. Mon pare sempre diu:

28 «Rüdiger, tu no ets un vampir, ets un gallina!»

Es van mirar i van riure.

—Ton pare també és un vampir? —va preguntar Anton.

—És clar que sí! —va dir el vampir—. Què et pensaves?

—I ta mare, també?

—És clar! I la meua germana, i el meu germà, i la meua àvia, i la tia, i l'oncle...

—Caram! —va dir Anton—. Tota la família?

—Tota la família! —va dir el vampir tot orgullós.

—La meua família és normal del tot —va dir Anton amb la veu trista—. El meu pare treballa en un despatx, la meua mare és mestra,

no tinc germans...; ja et pots imaginar quin avorriment, a casa!

El vampir se'l va mirar amb cara de llàstima i li va dir:

—A casa sempre passen coses.

—Quines coses? Explica-m'ho! —ara podria sentir una història de vampirs autèntica.

—Bé, doncs... —va fer el vampir—, va ser l'hivern passat, Te'n recordes que va fer tant de fred? Doncs, ens vam despertar quan el sol acabava de pondre's. Jo tenia molta gana i volia alçar la tapa del taüt, però no podia. Vinga donar punyades, cops de peu... i res. Sentia com els altres tenien els mateixos treballs que jo als taüts del costat, però tampoc no podien. Imagina-t'ho: i vam estar dues nits sense poder obrir els taüts! Després va començar a fondre's el gel i vam poder obrir les tombes amb penes i treballs. Va faltar poc perquè no ens morírem de gana! Però això no és res comparat amb la història del guarda del cementeri. Vols que t'ho conte?

—I tant!

—Bé, doncs, això va ser en un... —va començar el vampir, però va callar de sobte—. No has sentit res? —va preguntar.

—Sí —va dir Anton.

S'acostava un cotxe i va parar el motor. Es van sentir les portes.

—Els meus pares! —va fer espantat Anton.

30

El vampir va fer un bot fins a la finestra.

—I el meu llibre? —va preguntar Anton—.

Quan...?

Però el vampir ja havia estés la capa i volava per l'aire: una ombra fosca contra la claror blanca de la lluna.

Anton va fer córrer de pressa les cortines i es va esmunyir sota el cobrellit. Va sentir com obrien la porta i el seu pare que deia:

—Ja ho veus, Helga. Tot en silenci.

Uns instants més tard, Anton ja dormia.

Els pares ho saben tot

Aquella nit Anton va somniar que estava sol en una plana immensa, i hi corria. Enlloc no es podia veure ni tan sols cap senyal de cap habitatge humà; no hi havia ni carrers ni camins; només un parell d'arbres esquifits estenien les branques seques cap a la negror del cel. Grans cràters s'obrien a la terra coberta de cendra i escòria. Pertot arreu es veien ossos, enormes i d'un blanc lluminós, i mentre corria per entremig dels ossos, Anton preveia espantat quina seria la fi que l'esperava!

31

I de sobte, mentre corria, es va adonar que alguna cosa o algú el perseguia! Alguna cosa que no gosava mirar corria darrere seu seguint-li les passes. Esbufegant i xiulant s'hi acostava cada vega-

da més. Ja només els separaven uns quants metres. Aleshores Anton va veure's una muntanya al davant. Si poguera arribar-hi, estaria salvat!

32 Els crits esgarrifosos del seu perseguidor se sentien més i més a prop. Es notava l'alé calent del monstre al bescoll. Una vegada més, Anton va posar-hi totes les seues forces i va córrer... però no li va servir de res! Va fer un crit i va caure estés a terra, sense moure's, amb els ulls tancats ben fort. Ara... ara sí que l'havia atrapat el monstre.

—Hola, Anton! —va dir aleshores una veu familiar, enrogallada—; corries com si el dimoni en persona et perseguira!

I aleshores es va sentir una riallada forta, gutural, que ressonava..., i en realitat, era el vampiret que estava ajupit al costat seu. Les dents, fortes i blanques, li lluien.

—Jo només volia explicar-te la història del nou guarda del cementeri —va dir rient.

—Ah! Sí! —va dir Anton espolsant-se, tot avergonyit, els pantalons.

—Bé, doncs —va dir el vampir—, era dimarts, i aquell dimarts era, precisament, un dimarts dia tretze!

No va continuar, perquè en aquell moment una veu el va interrompre.

—Anton, a esmorzar! —va cridar el pare.

—Ja vaig! —va respondre Anton mig adormit.

33

—Què en penseu, dels vampirs? —va preguntar Anton mentre s'escampava la mel per damunt de la torrada, assegut a taula per esmorzar.

Encara que pareixia molt entretingut en l'operació d'untar-se el pa amb mel, vigilava molt

atentament les cares dels pares. De primer es van intercanviar una mirada de sorpresa, després van començar a fer-se senyals. «Es pensen que va de broma», va pensar, «deuen pensar que són coses de criatures. Si ho saberen!»

—Dels vampirs! —va dir la mare mig rient—. I ara això, de què ve?

34

—Doncs, mira —va dir Anton—. Abans de segur que n'hi havia, eh?

—Abans —va dir el pare—. Abans la gent creia en moltes coses estranyes. També creien en les bruixes.

—En les bruixes! —va fer Anton tot desmenjat.

—Hi havia qui creia en nans, en fantasmes, en fades... —va afegir la mare.

—Us deixeu l'home de Nadal—va dir Anton tot enfadat, i va remenar la llet amb tanta empenya que va esguitar les estovalles de cacau—. Doncs us diré una cosa: això dels vampirs és una cosa completament diferent, del tot.

—Ah, sí? —va fer el pare, burleta.

—Sí, senyor! I si us penseu que només hi ha vampirs en els llibres...

—... o en les festes de disfresses —va dir la mare rient per sota el nas.

—... és que sou cecs o sords —va seguir Anton en veu més alta; després va fer una pausa i, finalment, va dir en una veu greu i misteriosa—: O és que sou molt i molt babaus!

35

—Em fas por de veritat! —va dir la mare rient.

—És estrany que encara no n'hàgem trobat cap, eh? —va dir el pare a la mare.

—Ah! Això pot passar en el moment en què menys s'espera —va fer Anton tot divertit.

—Ho dius de veritat? —va exclamar la mare fent veure que s'espantava.

—Ja ho veureu —va dir Anton mentre es posava tota la llesca a la boca.

—Jo de moment veig la tassa buida —va riure la mare—; em pots posar més te, Anton?

El pare es va alçar i va agafar la tetera. Mentre li servia el te, va fer-li l'ullet.

«Ja us passaran les ganes de riure», va pensar Anton. Tot satisfet, es va repapar a la cadira i va pensar en el dissabte vinent.